

- Pál nem járt Kolossében, sem Laodiceában, mégis „van köze” ezekhez a gyülekezetekhez. Epafrásztól tanulták, ismerték meg Isten kegyelmét (1,6–7), aki Efezusban hallgathatta Pált, és azután is kapcsolatban maradt vele (4,17); ezenkívül még néhány embert ismer személyesen (4,9.17).
- Örül, mert tudja, hogy szilárdan állnak a hitben, és küzd értük. Kell küzdenünk a hívőkért, mert veszélyeknek vannak kitéve, és ezek között a veszélyek között kell nemcsak megmaradniuk, de növekedniük is Krisztusban – „belenőni Krisztusba”, ez megőrzi, megerősíti őket a saját harcaikban.
- Miért tusakodik Pál apostol? „Hogy felbátorodjék (vigasztalást vegyen) a szívük” – megismerték Krisztust, elindultak az Ő követésében, de látják, hogy sokkal többen vannak, akik másfelé mennek – akár a gyülekezetből is másfelé indulnak el némelyek: tévtanítókra hallgatnak, akik azt mondják, hogy akkor fogsz beteljesedni, ha Krisztus után továbblépsz valamiféle „magasabb” fokra. Megkísérti őket, hogy nem kellene-e nekik is ezekre hallgatni. Ez bizonytalanságot támaszthat bennük. Ezért biztatja őket Pál, és küzd imádságban azért, hogy Krisztusban „gyökerezzenek meg, erősödjének meg, adjanak hálát”. – „Felbátorodjék / vigasztalást vegyen”: „parakléthószin”. Pál azért imádkozik, hogy a Pártfogó legyen közöttük, ne csak emberi igyekezetnek, kedvességnek, figyelmességnek vegyék, hogy „imádkoznak értünk”, hanem maga a Szentlélek tartsa meg őket Krisztus követésében, mert csak neki van erre ereje.
- A 2,2-ben a krisztusi szeretetről van szó (agapé). Nélküle csak barátságban lehetnének egymással („kedvellek”, „szeretlek, mert ilyen és ilyen vagy”). A krisztusi szeretet „annak ellenére való” szeretet. Ő annak ellenére szeret minket, hogy bűnösök vagyunk, hogy hívőként is vétkezünk. De mit jelent, amikor Ő kérdezi: „szeretsz-e engem?” Annak ellenére... nemcsak akkor, amikor megerősít, hogy jó úton járok, hanem akkor is, amikor a kedvenc bűneimre mutat rá, amikor nehezre kér: amikor azt mondja, hogy tagadjam meg magam, vegyem fel a keresztet, és kövessem Őt.
- Ez a szeretet kell hogy összekösse a Krisztusban hívőket: nem értjük, miért szeret minket Ő; nem értjük, hogyan tud minket szeretni a testvér, vagy mi őt, annak ellenére, amilyenek vagyunk; de ebben is Őt ismerjük fel és együtt dicsérjük. A küzdelmek is közösek, a hívő nem egyedül harcol a kísértéseivel. Tudja, hogy Krisztus küzd érte, de bízhat abban is, hogy a közösség is – mint Krisztus-test – imádkozik érte, és ugyanígy imádkozik ő is a többiekért.
- „A megértés teljes meggyőződésének gazdagságára”: amit megértettem, amire igent mondtam, arról teljesen legyek meggyőződve, ne csak felületesen; épüljön rá az életem. Ez itt magára Krisztusra vonatkozik: „mivel tehát elfogadtátok... éljete is Őbenne” (2,6). Ne csak azért higgyünk Krisztusban, mert így tanultuk (Epafrásztól), hanem azt is ismerjük fel, hogy ami bennünk és köztünk történik, azt Ő cselekszi velünk (adja a bátorságot, a reménységet, képessé tesz a szeretetre). „Benne van a bölcsesség és ismeret minden kincse elrejtve”: nincs szükség más bölcsességre, „segédeszközökre”, olyan tanításokra, amelyekről azt mondják, hogy azért kellenek, mert az adott kérdésben Krisztus nem igazít el – ne higgyük el ezt! Legyünk meggyőződve arról, hogy Ő köztünk van – ez az „Isten és a Krisztus titka” (2,2; 1,27). Ebből következzenek a cselekedeteink, a döntéseink: hogy Ő köztünk van, szeret, tanít, nevel minket, formálja az életünket.

- „Épüljön rá az életem”: ehhez meg kell gyökereznem Őbenne (2,7): Őbenne maradni és táplálkozni azzal, ami Őbenne van. Azért lehet, mert Ő adja nekem ezeket: mindazt, ami az Ő természete. Mégis szükség van a biztatásra: nehogy más földbe akarjak „gyökeret eresztetni” (Ez 17,6–7). Szeretetből fakadó figyelmeztetés, és Krisztus maga adja az Ő Lelkét arra, hogy megfogadjam.

„A Krisztusnak beszéde lakozzék ti bennetek gazdagon, minden bölcsességben.” (Kol 3,16)